

שמע ישראל

עלון בענייני השעה מבית 'קדושת ציון'

החבל הזה, רבותי, הוא החבל שחונק אותנו מבחינה מדינית, צבאית, ויותר מכל - רוחנית-ערכית. השותפות האסטרטגית הזאת - היא אשר עומדת בעוכרנו, כי היא משעבדת את עם ה' לאינטרסים זרים של פטרודולרים ויחסי סחר, של שאיפות לשליטה כלכלית של טראמפ מול סין ולא לאינטרסים שלמענה השיב אותנו ה' לנחלתנו אחרי אלפיים שנה - כיבוש ארצנו, ביסוס חיינו הרוחניים והגשמיים, השבת השכינה לציון וחינוך הברית בין הדוד לרעה. החבל הזה דומה לחבל הטבור, שאם לא יחתכוהו אחר שנולד הולד, יצאו מעיו והוא יבוא לידי סכנת חיים (ראה שבת קכח:) - כזה הוא אותו 'חבל' שישראל כל-כך נזהרת לא לקרוע מול ארה"ב.

חשוב להבין זאת - הניתוק מארה"ב הוא כורח מדיני, הרבה יותר ממה שהוא כורח צבאי. גם אילו ישראל היתה יוצאת לפעולה צבאית כושלת ולא משיגה את יעדיה מול איראן - היה זה משתלם רק משום שזה נעשה בניגוד לדעת ארה"ב! **אותם 'יחסים אסטרטגיים' מהוללים - הם אשר הביאו עלינו את חרפת ההכלה של טבח שמחת תורה, הם אשר הביאו עלינו חמשים שנה קודם לכן את האסון במלחמת יום הכיפורים ומנעו נצחון מוחלט בסיומה כנגד מצרים, הם אשר בכל פעם ופעם מאפשרים לאויב לעמוד על רגליו ולתכנן את המתקפה הבאה עלינו.** ניתוק היחסים האסטרטגיים האלו הוא ערך בפני עצמו - הן מבחינה רוחנית, של **קיום דבר ה' - "הן עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב"**, והן מבחינה פרקטית-מדינית-בטחונית - שהעולם כולו ידע, ושאויבינו ידעו, כי מי שקם עלינו לכלותנו - יושמד עד היסוד, ולא יעזור לו כאשר קטאר, סעודיה, טורקיה ושאר צדיקי העולם ירצו לווישגטון ויבקשו מטרמפ או מכל נשיא אחר לעצור את המלחמה.

לא רוצים לקרוע את החבל מול טראמפ? אני הרבה יותר חושש שאנחנו הולכים ופורמים את חבל ההצלה שנתן לנו ה' כשהשיבנו לארצנו והעניק לנו נצחונות אדירים על אויבינו על-אף שחטאנו לפניו ולא הקמנו את ממלכת התורה שהוא דורש מאתנו. וכאמור, לא מדובר בנפילה חד-פעמית, מדובר בהתנהלות שחוזרת על עצמה שוב ושוב, והיא מחייבת שינוי מערכת.

לאחרונה צוינו שלושים שנה לעלייתו של בנימין נתניהו לשלטון בישראל בפעם הראשונה. תקופה נכבדה למדי. נתניהו קידם את המדינה מבחינות רבות - כלכלית, מדינית, לעיתים גם בטחונית. הוא עשה דברים רבים, שלפניו לא עשו, והוכיח את מעלתה של

◇ קורח | גיליון מס' 9 ◇

נושאי המאמרים:

לקרוע את החבל | איפה אתם חיים?! | יקום מקביל? | להיות ריאליים | פרשת קורח: קרבת ה' רק בדרך הציווי

יום ראשון, כ"ב סיון התשפ"ו

לקרוע את החבל שחונק אותנו!

זה כבר חוזר על עצמו יותר מדי פעמים. בעזה, בלבנון, באיראן, שוב בעזה, שוב בלבנון, שוב באיראן, חדלנו כבר לספור - ממשלת ישראל, המוקפת אויבים השואפים ופועלים להשמדה מכל הכיוונים, מגיבה כדי להגן על עצמה, עד שמגיעה הוראה מווישגטון - מהממשל האוהד ביותר שידענו - והיא מתקפלת ועוצרת את האש כאילו היתה פרובינציה של ארה"ב, מתוך ידיעה ברורה, כי האויב יתקוף שוב אחר שיתחמש ויתכונן טוב יותר לסבב הבא. וכאשר דבר קורה שוב ושוב, צריך להבין שאין זו מעידה רגעית, כי אם דפוס התנהגות בעייתי, שאם לא יעקר מהשורש - יביא עלינו עוד ועוד אסונות.

מהו אותו שורש שצריך לעקור? הדברים תומצתו היטב בדבריו של 'גורם ישראלי בכיר' שאמר לערוץ 14 - "הייתה שיחה טובה של ראש הממשלה עם הנשיא טראמפ. רואים עין בעין. למרות שפעמיים פעלנו בניגוד לעמדתו הפומבית ביממה האחרונה - גם בתקיפה בביירות וגם בתגובה באיראן. הוכחנו יכולת עמידה על זכותנו להגנה עצמית גם מול הנשיא אך **בלי לקרוע את החבל ותוך שמירת השותפות האסטרטגית.** אנחנו ממשיכים בלבנון כולל משוואת הדאחיה אם יירו לעבר הישובים שלנו."

האסון היותר גדול כאן הוא ההתכחשות למציאות. אילו היה הגורם הבכיר מודה, כי התקפלנו בפני טראמפ, כי הפקרנו את בטחונו לטובת האינטרס האמריקאי-סעודי-קטארי, אולי היה מקום להתעשת בפעם הבאה ולעשות מה שכל ממשלה אמורה לעשות - להגן על אזרחיה. אולם כאן, הרמיה והכחש העצמי עולים על הדמיון - 'הוכחנו יכולת עמידה על זכותנו להגנה עצמית גם מול הנשיא', אך שוברה של קביעה זו בצדה - 'מבלי לקרוע את החבל ותוך שמירת השותפות האסטרטגית'.

חלילה, לשמש כממצא היסטורי כאשר יבואו לחקור מה הביא עלינו את השביעי באוקטובר ביהודה ושומרון (זה עלול לחול בכל תאריך, היל"ת). נביא אותה כלשונה, עם קצת ניתוח של הבנת הנקרא בסיסית.

"מוקדם יותר היום כוחות צה"ל ומג"ב קפצו למספר מוקדים במרחב חווארה שבחטיבת שומרון, בעקבות דיווח על חשד לגניבת צאן השייך לאזרחים ישראלים, על מנת להוציא את האזרחים הישראלים והצאן מהכפר ולמנוע חיכוכים במרחב."

שימו לב - קיים רק 'חשד' לגניבת צאן השייך ל'אזרחים ישראלים' (אסור לומר 'יהודים', אנחנו לא גזענים כמוכן). ותפקיד הצבא הוא להוציא אותם מהכפר כדי 'למנוע חיכוכים במרחב'. צה"ל בתפקיד יוניפי"ל!

ממשיך דובר צה"ל - "בהמשך, מספר פורעים (היהודים אינם רק 'חשודים', הם 'פורעים') הגיעו למרחב הכפר והתפתחו חיכוכים אלימים שכללו יידי אבנים ושימוש באלות בין אזרחים ישראלים לפלסטינים. (מה עושה צבא יהודי, סליחה - ישראלי, כשיש עימותים בין יהודים, סליחה - אזרחים, לפלסטינים? מסייע ליהודים? חלילה).

הלאה - "מוכרת הטענה על מספר פלסטינים שנפצעו. הכוחות פעלו לפיזור ההתקהלויות תוך שימוש באמצעים לפיזור הפגנות. ההתקהלויות פוזרו וכוחות הביטחון נמצאים במרחב על מנת למנוע הפרות סדר נוספות. חקירת האירוע החלה במשטרת מחוז ש"י. צה"ל מגנה בתוקף אלימות מכל סוג אשר פוגעת בביטחון במרחב ומסיטה את הקשב של המפקדים והלוחמים מעיסוק במשימות הגנה וסיכול טרור (כלומר, אפשר לגנוב צאן, אפשר להתנכל לגיבורים המיישבים את הגבעות, אפשר ליידות אבנים על יהודים, אנחנו עוסקים ב'סיכול טרור' וב'משימות הגנה'. להגן על צאן של יהודים שנלחמים בחרוף נפש על האדמה כנגד הגזלנים והבוזזים המנסים להשתלט על הקרקע ולדחוק את היהודים משם - זה אינו בגדר 'משימת הגנה').

עוד נמסר מדובר צה"ל - "בנוסף, מוכר תיעוד בו חייל צה"ל נהג באלימות כלפי פלסטיני, הפעולות הנראות בסרטון חמורות ואינן עולות בקנה אחד עם ערכי צה"ל (כזכור לכולם, ערכים אלו נוסחו בידי הפרופסורים אסא כשר ואבי שגיא, שרואים בנו גזלנים בארצנו, וכופרים בערך הנצחון). המקרה מתוחקר, עם הימצא הלוחם הוא יטופל משמעתית וייוקטו צעדים פיקודיים ומשמעתיים בהתאם לממצאים (צה"ל הרי יודע להטיל משמעת, אם על פאצ' משיח מקבלים מחבוש לחודש, ניתן לתאר מה יקרה לחייל ששכח את תפקידו כחייל או"ם והעז להצטרף לצד היהודי בסכסוך...).

התגובה הרופסת הזאת מצטרפת לעדות נוספת על הרקבון הערכי בפיקוד הבכיר בצה"ל משבוע שעבר. אז דווחנו על מפקד חטיבת עציון היוצא, אלוף משנה ג', אחד הקצינים הבכירים ביהודה ושומרון, אשר השמיע 'אזהרה חריגה' בטקס סיום כהונתו לאחר שנתיים בפיקוד על גזרת גוש עציון. כדאי להקשיב לא רק למלים, אלא גם למנגינה, לנימה, לעולם הערכים המעוות,

הציונות הרוויזיוניסטית מבית מדרשו של ז'בוטינסקי, שאביו היה יד ימינו ומעריצו הגדול, על-פני הציונות הסוציאליסטית ששלטה בכיפה בימיה הראשונים של המדינה. ועם זאת - ז'בוטינסקי ותלמידיו מעולם לא השכילו להבין את מהותו של עם ה'. נכון, הם מאסו בסוציאליזם והעלו על נס את הלאומיות היהודית, אך היתה זו לאומיות חלולה, ללא תוכן - לאומיות של 'ככל העמים בית ישראל'. חזונם היה מדינה מערבית ליברלית, שזה בוודאי טוב לאין ערוך ממדינה בולשביקית של השמאל, אך עדיין - ה' הועיד לנו יעוד נעלה הרבה יותר, יעוד של ממלכת כהנים וגוי קדוש, יעוד של מקדש ומלכות, תורה והלכה, ואת ירושת הארץ העניק לנו מכח אותה תורה.

הציונות הסוציאליסטית הגיעה לקצה כבר מזמן, וכולם רואים את השבר הערכי שהביא את המוני בני הקיבוצים לעזוב את הארץ ולעמוד במקרים רבים לצדם של אויבי ישראל. הציונות הרוויזיוניסטית שבאה להחליף אותה - אף היא הגיעה כעת למבוי סתום. נתניהו - המוכשר והמוצלח מבין בניה של הציונות החילונית - דומה לנהג הלוחץ על הדוושה בכל כוחו, אך הוא נמצא בהילוך נמוך, שאינו מאפשר לו לנסוע מעבר למהירות מסוימת, ובשלב מסוים - זה עלול גם להרוס את המנוע. עם ישראל בשל היום יותר מתמיד להגברת הילוך, לשינוי מהותי, לא רק כמותי. הוא בשל יותר מתמיד להנהגה חדשה, שמבינה מאין באנו ולאן אנחנו הולכים, שמבינה כי התורה הקדושה היא לא רק ספר החוקים של היחיד, כי אם מצע החיים של האומה!

דווקא מצביעי הגוש האמוני - שהעלו את נתניהו לשלטון פעם אחר פעם - הם אלו, אשר חייבים להבין, כי העברת ההילוך הזה היא צו השעה. המהפכה הרוחנית האדירה שמתרחשת כאן בקרב המון העם שבשדות חייבת לקבל ביטוי גם בחיים המדיניים. אחרי האסון הגדול בשמחת תורה ואחרי חדלות האונים של נתניהו מול טראמפ, השינוי התודעתי וההבנה כי אנחנו עם ה' ולא עם ככל העמים - שינוי זה חייב לקבל גם ביטוי פוליטי. לקרוע את החבל, להרוס את 'היחסים האסטרטגיים המיוחדים' עם ארה"ב ולבנות את הברית הקדושה עם בורא עולם, שהוא בדד ינחנו. לא מדובר רק בכורח בטחוני, מדובר במהותנו כעם ה'! מי חכם ויבן אלה...

יום שני, כ"ג סיון התשפ"ו

איפה אתה חי, אלוף משנה ג'?

מקהלת הגינויים עובדת בקצב נמרץ לאחרונה, וכעת המוקד נמצא בקן הצרעות חווארה שליד שכם. תוך התכחשות לתפקיד הנצחי של היהודי לשמש כקרבן מסכן, החליטו כמה יהודים שעדרם נגנב להשיב מלחמה שעה¹ וללמד את תושבי חווארה את אחת משבע מצוות בני נח, שאינה חביבה עליהם במיוחד - איסור גנבה. תושבי חווארה, כאמור, אינם מחבבים את הלימוד הזה, והם הגיבו ביידי אבנים. אולם גם כאן גילו, כי ישנם יהודים שיודעים גם הם להשיב באותו מטבע, התפתחו עימותים, נפצעו כמה מחבלים ותומכיהם, ואף תועד כיצד חייל צה"ל, שומו שמים, מכה פלסטינים. תגובת דובר צה"ל ראויה ללימוד במחלקה לפסיכולוגיה התאבדותית של עמים, והיא עלולה,

¹ איננו נכנסים במסגרת זו לדון על עצם ההיתר לעשות פעולות כאלו בשבת [כאשר כל שאלה כזו צריכה הוראת חכם שבקי בפרטי הסוגיא ובמצאות המקומית], מה שנוגע לענייננו הוא תגובת הצבא לענין.

יום שלישי, כ"ד סיון התשפ"ו

לא, זה לא יקום מקביל, זה יקום מסונכרן להפליא

היה מתבקש הבוקר לכתוב על חידוש הלחימה מול איראן, אך מכיון שעדיין לא ברור לאן מובילים אותנו, ובסופו של דבר הדברים נקבעים ברובד העומק יותר - של החוסן התודעתי והאמונה הפנימית בצדקת מאבקנו על הארץ, אשר בלעדיהם אנחנו הופכים ממדינה ריבונית לגרורה אמריקאית - אני מעדיף להתמקד ברובד זה.

הצטערתי לשמוע את שר האוצר בצלאל סמוטריץ' מצטרף למקהלת השנאה ללומדי התורה, עליה מנצח שותפו לשעבר נפתלי בנט. הצטערתי, משום שברמת העיקרון מדובר באדם ערכי, רציני, אוהב תורה ואוהב את עם ישראל וארצו, ואין זה נעים כלל לראות כיצד ההתגוששות הפוליטית וריח הבחירות משבשים את החשיבה. אבל יותר מכל צרם הביטוי שבחר להשתמש בו כלפי הציבור החרדי, הנתון למרמס אותה מערכת שמתעמרת גם בהתישבות ושזכורה לשמצה עוד מתקופת הגרוש בגוש קטיף. סמוטריץ' פרט על נימי הרגש העדין ביותר - רגש השכול, כאשר אמר ש"בזמן שעם ישראל קובר את לוחמיו הגיבורים ומנחם משפחות שכולות, חברי הכנסת החרדים חיים ביקום מקביל ומבקרים עריקים בכלא הצבאי. איזו בושה. איזה חוסר מודעות. איזה ניתוק ואטימות".

'יקום מקביל', בהגדרה, הוא יקום שאינו נוגע ליקום שלנו, שאין לו קשר ויחס והשפעה הדדית ביחס למה שקורה אצלנו. לדברי שר האוצר, ההתנגדות לגיוס בחורי ישיבה נובעת מניתוק ואטימות של אנשים, שאינם רואים שייכות למה שקורה כאן. ובנקודה זו עלינו לבחון - האם אכן מדובר בשני יקומים מקבילים - באחד ישראל נלחמת באויביה, ואילו בשני מתנהלים החיים כסדרם, או שמא קיים קשר בין שני העולמות, קשר ובו השפעה חד-צדדית, דורסנית, השפעה של כפית ערכים וצורות התנהגות, שאינם עולים בקנה אחד עם כל מה שיהודי חרדי מאמין בו.

המציאות הידועה לכל מי שעניו בראשו, היא של שימוש לרעה שעושה השמאל הרדיקלי בצה"ל על-מנת לחנך מחדש, לעצב בדמותם כצלמם את הבאים בשערי הצבא, להחדיר בהם אידיאלים מסוימים ולנקז החוצה אידיאלים בלתי-רצויים - עיין ערך פאצ' משית, עיין ערך שרות משותף, עיין ערך מוסר לחימה מעוות ומסכן חיים. המלחמה באויב - שהיא לכשעצמה ללא ספק מצוה גדולה - כרוכה בהכרח בהרכנת הראש כלפי אותו סט ערכים שהצבא כופה על החיילים - גם אם זה נעשה מאילוץ ולא מרצון. לא מדובר ביקום מקביל, בצלאל סמוטריץ', מדובר באותו יקום, והוא מסונכרן להפליא! קיום מקבילים אינם נפגשים לעולם, ואילו כאן - המפגש הוא הכרחי, והוא משפיע, הוא מסוכן, הוא כואב. לא רק יהודים חרדים אומרים זאת, אתה יכול לשאול את אנשי 'תורת לחימה' ועוד רבים מקרב הציבור התורני שבתוך הציונות הדתית, אשר אמנם מתגייסים לצבא, אך מבינים היטב את העמדה החרדית, שאינה מוכנה לסכן את כל מציאותם הרוחנית של בני הישיבות ולהעמיד אותם בנסיונות קשים מול מערכת משומנת, ממומנת, מקצועית ומסוכנת, אשר עטה עליהם כמו עיט על הפגרים כדי להשיל מהם את כל סולם הערכים שבנו בעמל רב, כאשר אלו שלא זכו לבנות את אותו סולם ערכים כראוי ולא הצליחו להתחבר למתיקות התורה - משמשים עבור המערכת הצבאית טרף קל במיוחד, לנתק אותם מפתיל חייהם הרוחניים.

לפטרונו המתנשאת, למוסר המזויף, לכל הכיעור והרוע והחולי הנפשי העומד בבסיסם של אותם אנשים, שהתברגו בעמדות הקריטיות ביותר במערכת הבטחון, והם אכולים רגשות אשם על היותנו כובשים וגזלנים, אנשים שרואים באויב הערבי הצמא לדמנו כילידי הארץ היושבים בה בזכות, אלו המזדהים עם השאיפות הלאומיות של המבקשים להשמידנו, אלו שהקונספציה שהטביעו במערכת הבטחון ובכלל המערכות המשפיעות הביאה עלינו את האסון הנורא בשמחת תורה, ועוד ידם נטויה להביא עלינו אסונות נוספים, חלילה.

וכך אומר הקצין עלום השם - "התחושה היא שהכול על הקצה - מתיישיבים, פלסטינים, מילואימניקים, חיילים בקבע ובסדיר. העומס בלתי רגיל, והכל אקסטרימי. אירועי חיכוך על קרקעות ופשיעה לאומנית - ממלאים יותר ויותר את סדר יומה של החטיבה, וזה עתיד להצית את האזור כולו".

אלוף משנה ג' הוסיף, כי חש תחושת 'בושה' בכל פעם שאזרחים פעלו באלימות בשם אידיאולוגיה: "חשתי תחושת אכזבה ובושה בכל פעם שאזרחים לקחו את החוק לידיים, ובשם 'הציונות' לדידם, פגעו הלכה למעשה בביטחון ובערכים שלנו. פעלתי ככל הניתן למנוע ולטפל בהם - כראוי למדינה מתוקנת".

בדבריו רמז גם למקרים שבהם חיילים עמדו מנגד מול אלימות כלפי פלסטינים: "הציווי המוסרי הינו לשמור על ערכינו עבור עצמנו, ולפתוח את עיני המפקדים טרם יפלו הם, או מי מפקדיהם. חובה עלינו לנצח ולהישאר בני אדם". אלוף משנה ג' סיים את דבריו באמירה ברורה: "זה עתיד להצית את האזור כולו".

אלוף משנה ג' - אתה יודע בכלל איפה אתה חי? יש לי חדשות בשבילך. מי שמצית את האזור כולו זה מיליוני ערבים התומכים בגלוי בנוחבות ושואפים לשחזר את השביעי באוקטובר, ורק מייחלים להזדמנות שתיתן להם, כאשר אנשים כמוך יכפו את התפיסה שלהם על מדינת ישראל. מה שמצית את האזור זה לא קומץ יהודים שנער יספרם, אשר נמאס לו מהמציאות הזאת, ומדי פעם מגיב תגובה מינונית לטרור בלתי פוסק. מה שמצית את האזור זו מציאות, בה במאות ערים וכפרים בארץ, יהודי שנכנס אליהם בטעות לא יצא חי. מה שמצית את האזור זה תנועה לאומית ערבית, שכבר יותר ממאה שנה אומרת בגלוי שהיא שואפת לטבוח בנו ללא רחם - אנשים, נשים, זקנים וטף - ואף הוכיחה את יכולותיה.

אתה חש 'בושה' כשאזיה יהודי מסכן משיב להם פסיק קטן ממה שהם עושים לנו. מוטב שתחוש בושה על זה שאנשים כמוך תומכים באויב ובשאיפותיו לנשל אותנו מארצנו. אתה מדבר על ערכים? אתה לא תכיר ערך יהודי אם תתקל בו ברחוב. ערכים יהודיים אינם מצויים בקוד האתי של צה"ל, הם מצויים בתנ"ך, בגמרא, במדרשים. אתה מדבר על מדינה מתוקנת? מדינה מתוקנת מגנה על אזרחיה, לא על אויביה.

פסיכולוגיה התאבדותית, כבר אמרנו? ניתן רק להתנחם בפסוק מהפרשה שקראנו השבת - "ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחרי והביאתיו אל הארץ אשר בא שמה וזרעו יורשנה". רוח אחרת - זה צו השעה!

אתה יכול לטעון, בצלאל סמוטריץ', כי בהוראת רבתיך - המצוה להלחם על הארץ במסגרת הצבא היא כה גדולה, עד שראוי ליטול עבורה סיכונים רוחניים כאלו ואחרים. אולם אינך יכול לומר, כי מדובר ביקומים מקבילים, שאין להם השפעה זה על זה! **יהודי חרדי שלא מתגייס לצבא - אינו עושה זאת משום שהוא חי בעולם מנותק מהמציאות הישראלית. הוא עושה זאת דווקא משום שהוא מודע למציאות הזאת, הוא מכיר את הסכנות הרוחניות הגלומות בה, והוא בוחר - בהוראת רבתינו - להשמר מפניה.**

אתה רוצה לאפשר ליהודי חרדי בכל זאת להתגייס לצבא? אפשר לנסות למצוא פתרונות, ורצוי מאד שיהיו אלו פתרונות מערכתיים ולא נקודתיים, שהוכחו עד כה כבלתי מוצלחים בדרך כלל. בא נתחיל עם ביטול הבזיון הזה של שרות נשים בצבא. בא נתחיל עם ביטול הקוד האתי הרצחני של השמאל הרדיקלי. בא נתחיל עם סילוק הפיקוד הבכיר המנותק מעולם התורה וההלכה והקמת פיקוד שמשקף את ערכי התורה והמצוות, פיקוד שיהיה מסונכרן עם הלוחמים בשטח, שיותר ויותר מהם מזדהים עם אותם ערכים. בא נכיר בערך של לימוד התורה הקדושה כיסוד החשוב ביותר למען הנצחון במלחמה. בא נכיר בכך, שיהודי שעמל בתורה יומם ולילה תורם לבטחון האומה לא משום שהוא חי ביקום מקביל, אלא דווקא משום שהוא חי ביקום שלנו, וחיילים שרוצים להלחם על הארץ צריכים לבוא אליו ולינוק ממנו תורת חיים.

אם יש אי מי בציבור החרדי שמרגיש שהוא חי ביקום מקביל ואינו מוקיר את הלוחמים - צריך בהחלט להעמיד אותו על טעותו, אבל צריך לדעת, כי טעות זו נשתרשה דווקא משום שהיקום אינו מקביל, דווקא משום שקיימת השפעה, דווקא משום שאותם אלו שבאים להרוס את ערך הלחימה והנצחון בתוך הצבא - הם אלו אשר משתמשים באנשים כמוך כדי לערער את יסודות הקיום התורני בארצנו. **השמאל הבין כבר מזמן, כי המאבק על הארץ ועל הזהות היהודית הוא אחד, ואין שני יקומים מקבילים. בקריאת המפה, לדאבוננו, הוא תמיד חזק יותר מאתנו. כדאי שנתעשת מהר, לפני שזה יעלה לנו ביוקר...**

יום רביעי, כ"ה סיון התשפ"ו

הריאליזם של עם ה' (ותודה לג"י די ואנס)

ישנה טענה, הבאה להצדיק את החדלון הישראלי שמונע מאתנו נצחון מוחלט מול איראן, מול עזה, מול לבנון, ומעל הכל - מול האויב הערבי הפנימי שבתוכנו, והיא טענת הריאליזם. בעיני חסידי הריאליזם, צריך להתחשב במציאות המדינית, ולנווט את דרכנו בזירה הבטחונית והמדינית על-פי אותם נתונים, הנכפים עלינו לנוכח המציאות הזאת. וכאשר נשיא ארה"ב - אם זה טראמפ או ביידן או אובמה או כל נשיא אחר - דורש מ ישראל לוותר, להבליג, להפקיר את בטחונה ולשחוק את כח ההרתעה שלה משום שהאינטרס האמריקאי מחייב זאת - אין לה בררה אלא לציית. כיבוש הארץ ויישובה, הורשת האויב, הכרתת האיום האיראני, נקמה בעזה ובלבנון, השכנת השכינה בתוכנו על-ידי כינון ממלכת התורה בארץ המובטחת לארכה ולרחבה - כל אלו הם רעיונות יפים, אך אינם עומדים במבחן המציאות. במציאות קיימת התנהלות מדינית מול ארה"ב ואירופה, מול אינטרסים כלכליים ומדיניים, מחירי נפט, הסכמי סחר, מאבקי כח על שליטה במרחב בין אמריקה לרוסיה וסין, השלכות שונות ומשונות של מלחמת רוסיה-אוקראינה ועוד אינספור גורמים ארציים, המשפיעים על מערכת קבלת ההחלטות.

ישנה רק בעיה אחת בגישה הריאלית - היא אף פעם לא הוכיחה את עצמה במציאות עבור עם ה'! מאז שצחקה שרה בקרבה לאמר 'אחרי בלתי היתה לי עדנה ואדני זקן' - זרע אברהם מעולם לא התנהל לנוכח אותה מציאות ריאלית. שאר האמהות אף הן היו עקרות, והאבות נתנסו בנסיונות שבדרך הטבע היו אמורים לשים קץ למיזם האברהמי של דרך ה' לעשות צדקה ומשפט בארץ. נמרוד הרשע היה מוצלח הרבה יותר, ואברהם אך בקושי ניצל מכבשן האש אליו הושלך על-ידו. משהגיע לארץ, נטה אהלו מחוץ לישוב, וכאשר ארבעת המלכים כבשו את סדום ובנותיה, הם שבו את לוט, אבל את אברהם הניחו, מרוב שהיה נראה בעיניהם כבלתי רלוונטי. יושב לו נווד במדבר ומלמד אנשים לברך ברכת המזון - מיהו ומהו לעומת המעצמות הגדולות, אשר האינטרסים שלהם קובעים את המציאות הריאלית...

כך זה המשיך עם יצחק ויעקב, אשר נאלץ לרדת למצרים, וגם שם התרבה עם ה' כנגד כל סיכוי ריאלי ויצא ממצרים באותות ומופתים, עד שהגיע להר סיני וכתר ברית עם בורא עולם, אשר ילך בקרבו ויקבע את גורלו לחסד או לשבט שלא על-פי כללי הטבע, אלא על-פי צורת היחס שלו לאותה ברית נצחית. יהושע, שופטים, שמואל ומלכים, דברי הימים, עזרא-נחמיה - כל הספרים האלו מספרים את סיפורה של אותה ברית, כיצד קיומה או הפרתה היא הגורם המדיני היחיד, שגורלנו נקבע לאורו. עמי האזור ויושבי הארץ, מלכיהם ושריהם - סיסרא ויבין, עגלון, גלית ונחש, בן-הדד וחזאל, סנחריב ונבוכדנצר, אחשורוש, ארתחשסתא, דריוש וכורש - אינם אלא כחומר ביד היוצר, ככלי זעם של ה' בעת כעסו עליו, ולעיתים אף ככלי ביד ה' לנחמנו. גם אחר שפסקה נבואה ונחתם התנ"ך, ההנהגה נשארה אותה הנהגה - אלכסנדר מוקדון ואנטיוכוס, יוליוס קיסר וטיטוס, קונסטנטינוס, ריצ'רד לב הארי, חמלניצקי והיטלר, סטלין ונאצר, סדאם חוסיין, ערפאת, סינאר ונסראללה, ומאידך - כורש בלפור ולויד ג'ורג' עם חסידי אומות העולם שהבינו את המהלך הא-להי בבריאה ורצו להתחבר אליו - כל אלו פעלו במסגרת הריאלית האמיתית אשר ה' טבע, ובמסגרתה נקבע גורל עמו לנוכח מידת נאמנותם לברית הנצחית.

דווקא בימין הישראלי ישנם כאלו, אשר קצת שכחו את הברית הזאת מרוב התלהבות מהאיש הססגוני המאכלס כעת את הבית הלבן. ניתן להבין זאת, אחר שהיו שם כמה וכמה נשיאים עוינים. ועם זאת - חשוב לא לשכוח את הריאליות הייחודית של עם ה'. כאשר מתעלמים ממנה, המסקנות עלולות להיות קודרות במיוחד.

תליית ייבנו ביחסים עם ארה"ב היא מתכון בטוח למפח נפש! המפלגה הדמוקרטית באמריקה כבר נכבשה בידי שונאי ישראל, ולא צריך להיות היסטוריון דגול או חוקר בכיר במדעי המדינה כדי לדעת, שהשלטון באמריקה מתחלף בין שתי המפלגות הגדולות מדי פעם ובמשך כמה עשורים טובים לפחות הן שולטות פחות או יותר שווה בשווה, כך שהמפלגה העוינת הזאת בדרך הטבע תיטול את השלטון ביום מן הימים. אך גם המפלגה הרפובליקנית מכילה גורמים אנטי-יהודיים ואנטי-ישראלים רבים - חלקם אנטישמיים בגלוי כמו טאקר קרלסון, תומאס מאסי, מרג'ורי טיילור-גרין ועוד, וחלקם באים בשם מדיניות בלנית, המתנגדת לסיוע לישראל בשל השקפת עולם ליברטריאנית, כמו ראנד פאול וסטיב בון.

כזה הוא סגן הנשיא ג"י די ואנס, הנחשב לאחד המועמדים המובילים להיות מועמד לנשיאות אחרי טראמפ. בעת ביקורו בישראל לאחרונה, ביטא את מורת רוחו מהרצון הישראלי להחיל ריבונות ביהודה ושומרון, וכעת הניח דברים ברורים על השולחן, באומרו - "יש מקרים שבהם האינטרסים של ישראל וארה"ב

מתפצלים. המטרה העיקרית של ארה"ב באיראן היא לוודא שטהרן לא תחזיק בנשק גרעיני. אנחנו יכולים להשיג הסכם גרעין ארוך טווח עם אירן. ישראל עשויה שלא לאהוב את זה".

תודה, ג'יי די, שהזכרת לנו את מה שממשלת ישראל מנסה לטאטא מתחת לשטיח. האינטרסים מתפצלים, ובטחון ישראל אינו עומד בראש סדר העדיפויות האמריקאי, גם לא בעידן טראמפ, והתמונה נראית קודרת הרבה יותר בעידן שיבוא אחריו!

רציתם גישה ריאלית - קבלו אותה! על-פי הריאליזם, אסור היה להכריז על הקמת המדינה בניגוד לדרישת הנשיא טרומן, ואסור היה לצאת למלחמת מנע בששת הימים. על-פי הריאליזם, כל המיזם של שיבת ציון בארצנו הוא הזיה אחת גדולה. רבי ישראל משקלוב, מנהיג תלמידי הגר"א, מתאר בהקדמתו לספרו פאת השולחן, כיצד אשתו ובניו מתו בזה אחר זה, ולא נותרה לו אלא בת אחת, שנישאה לימים לרבי ישעיה ברדקי. הם סבלו מדבר ומגפות, התנכלויות מערביי הסביבה ומהשלטון העות'מאני, רעידת אדמה קשה ומה לא - אבל הריאליזם שהכתיב בורא עולם היתה חזקה מכל הנתונים הארציים, והישוב קם והתבסס.

רוצים ריאליזם? תקשיבו טוב לג'יי די ואנס. תקשיבו טוב לקולות העולים משני צדי המתנס הפוליטי באמריקה, שלא לדבר על אירופה. תקשיבו טוב ותפנימו, כי לא משם תצמח ישועתנו. "כה אמר ה' ארוך הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרעו ומן ה' יסור לבו. והיה כערער בערבה ולא יראה כי יבוא טוב ושכן חררים במדבר ארץ מלחה ולא תשב. ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו. והיה כעץ שתול על מים ועל יובל ישלח שרשיו ולא יראה כי יבא חם והיה עלהו רענן ובשנת בצרת לא ידאג ולא ימיש מעשות פרי" (ירמיה יז ה-ח). ואם כך נאמר על יחיד - על האומה בכללותה שכל מציאותה תלויה בנאמנות לה', הדברים נכונים על אחת כמה וכמה!

יום חמישי, כ"ז סיון התשפ"ו

פרשת קורח

קרבת ה' מושגת רק בדרך בה הוא צוה

אחר שבשבוע שעבר ראינו כיצד אנשים גדולים, נשיאי ישראל, כשלו כישלון כה גדול באמונה ונענשו עליו באופן חמור ביותר, השבוע שוב אנו פוגשים אדם נכבד, מראשי העם, מראשי שבט לוי, אשר חז"ל מלמדים אותנו כי היה מנושאי הארון, ואף הוא נופל ומאבד את עולמו בשל חוסר נאמנות לדבר ה'. כאשר דבר כזה קורה, מחובתנו לנסות ולעמוד על שורש העניין, שכן מדובר, כאמור, באדם אשר מוחזק היה עד כה כנאמן לדבר ה'. בניגוד לדתן ואבירם, המתריסים כלפי משה, ואשר חז"ל מלמדים אותנו כי התמרדו עוד במצרים, קורח בא עם טענה, שיסודה לכאורה בקדושה - "כי כל-העדה כלם קדשים ובתוכם ה'" (טז ג). המסתכל מן הצד עשוי לחשוב, שקורח מביע השתוקקות עזה לקרבת ה', עבור עצמו ועבור כלל העם, ואילו משה ואהרן מעוניינים להרחיק את העם מאותה קרבה. היכן מונחת כאן הטעות?

הטעות מונחת בשורש הרעיוני העומד מאחורי דברי קורח. אמנם, ניתן לפתור את הקושיה ולומר, שקורח היה צבוע והוא חיפש רק כבוד ושררה לו ולאנשיו. ישנה מן האמת בטענה זו, אולם מעיון מעמיק נראה, כי אכן היה כאן מאבק רעיוני, וכדרכם של בני-אדם שנשתבשו דעותיהם, גם קורח הכניס לתוך המאבק גם מרכיב

אישי. אך אין זה אומר שלא היה רעיון ביסוד דבריו, ולכן שומה עלינו לבאר מהו אותו רעיון על-מנת להינצל מהסכנה הכרוכה בו.

קורח טוען למעשה, כי כל אחד יכול להתקרב לה' בדרכו שלו. הוא כופר ברעיון, ולפיו ה' קבע דרכי עבודה מסוימות עבור עם ישראל, ובמסגרת זו קבע שאנשים מסוימים יהיו ממונים על הצד המעשי של העלאת הקרבנות כלפי ה'. מבחינתו של קורח, כל מי שחש בלבו תשוקה להתקרב לה', יעשה זאת כרצונו, ללא הסדרים שקבעה התורה. 'כולם קדושים', וממילא כולם ראויים לעבודה. קורח אינו מוכן שעבודת ה' תהיה דבר 'מצומצם' ו'מוגבל', הוא רוצה יהדות 'רחבה יותר', 'מכילה יותר', יהדות שמאירה את פניה לכל אחד ואחד על-פי דרכו והלך חשיבתו, שבעים פנים... כנגד ה'קשיחות' והסדרים הקבועים והבלתי-משתנים שקבע משה, מציג קורח אלטרנטיבה ידידותית יותר, ובמובן מסוים היא אף נראית ככזו, המקרבת יותר את ישראל לאביהם שבשמים. תחת ה'פתיל תכלת' שצווה ה', מגיע קורח עם טלית שכולה תכלת, ובזי לאותו פתיל מסכן של משה (כדברי המדרש, המובא ברש"י בתחילת הפרשה). 'כולם קדושים', ולא רק אהרן הכהן. מי אתם, משה ואהרן, שאתם חושבים, כי יש לכם מונופול על היהדות?

טענה זו של קורח, לאמיתו של דבר, מהווה ערעור על כל היסוד של מתן תורה. כאשר ה' נתן תורה לעמו, הוא למעשה הכריע, כי אופן העבודה של האדם את בוראו חייב להיות דבר קבוע ומסודר, קצוב ומדוד כפי שהוא קבע בתורתו. 'אש זרה' אינה רצויה לפניו, ויעיד על כך מותם של נדב ואביהוא. **העבודה הרצויה לפני הבורא איננה זו, בה האדם יוצר כל מיני רעיונות וזוכה לחוויות מיסטיות כאלו ואחרות. העבודה הרצויה היא זו, אשר במסגרתה כורע האדם ברח' בפני מושגי ה' האמיתיים, ומציית לפרטי הדינים, הנובעים מאותם מושגים. מכאן גם נובעת חשיבותה של מידת הענוה, אשר מלבד העובדה שהיא מביאה את האדם ליחסים טובים עם חבריו ולשלמות פנימית עם עצמו, היא גם מאפשרת לו להבין באמת מהו רצון ה', מבלי שיערב באותו רצון את מאווייו האישיים.**

אילו היינו נדרשים לדרג את רמת ה'פרומקייט' של קורח ושל דתן ואבירם, אין ספק שקורח היה זוכה לציון גבוה בהרבה. הוא אדם דתי, הוא בא עם טענות דתיות, שאיפותיו מתמקדות בתחום הרוחני. אולם התורה רואה בו סכנה גדולה בהרבה מאשר בדתן ואבירם. סכנת הזיוף והסילוף של ערכי התורה היא הסכנה הגדולה ביותר. וכאשר אותו סילוף מגיע משומרי מצוות, אזי ככל שיהיו יותר 'דתיים', יותר 'יראים', כך תגדל הסכנה. ככל שמכניסים את ערכי האדם המוגבל, המשוחד בדעתו מעצם היותו נברא ולא בורא - ככל שמכניסים את ערכיו לתוך המערכת התורנית ויוצרים שעטנז רעיוני, כך קשה יותר להלחם בתופעה.

הדברים אמורים ביתר שאת בדורנו, דור בו ניתנה היכולת בידי כל אדם להעלות את הגיגיו לאויר העולם, לצבור תמיכה ואהדה, להשפיע, לשכנע, ליצוק את התוכן האישי שלו אל תוך השיח הציבורי. מחובתנו בשעה כזו להלחם מלחמת חורמה בכל בניו של קרח החיים עמנו, בכל אותם אלו, אשר מנסים 'לשפץ' את היהדות בכדי שתתאים לערכים של תרבות המערב הקלוקלת. **ה' בחכמתו ידע את ליבם של בני-האדם. הוא צפה כי במשך הדורות יקומו כל מיני חכמים בעיניהם וירצו עבודת ה' התפורה לפי מידותיהם. הוא ידע שיקומו אף חובשי כיפה, אשר לא יוכלו לסבול את דעת התורה במגוון נושאים - עם נבחר, זכותו וחובתו לרשת את הארץ הנבחרת, הבדלה בין ישראל לעמים, עונש קולקטיבי, דמוקרטיה, צורת התא המשפחתי, זכויות הפרט וחובותיו, כפיה דתית, 'זכות' ההתבהמות**

של סוטים למיניהם להביא כליה על עצמם ועל העולם כולו ועוד נושאים רבים, בהם דעת התורה עומדת בניגוד קוטבי לערכי העולם המערבי. משום כך העניש את קורח במופת שיזכר לדורות, ומשום כך גם העניש את מקריבי הקטורת אשר ערערו על סדרי העבודה

שנקבעו בתורה. אם נלמד כראוי את הלקח של פרשתנו, אזי נזכה להינצל מאותן טעויות, ונעבוד את ה' בלבב שלם כרצונו.

הכותב הוא הרב יהודה אפשטיין - יו"ר אגודת קדושת ציון, אגודת החרדים לדרישת ציון על טהרת הקודש. לקבלת מאמרי אקטואליה קצרים מדי יום ביומו לדוא"ל, שלחו בקשה בדוא"ל (גם הערות תתקבלנה בברכה) לכתובת: SHEMA-YISRAEL.ORG@1 לקבלת עלון זה שלחו בקשה למייל: alonshmaisrael@gmail.com

ליצירת קשר עם האגודה: office@kedushastzion.org | 079-538-3396 | kedushastzion.org